YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (viides jaosto)
30 päivänä tammikuuta 2001 *

Asiassa T-215/00,

SCEA La Conqueste, kotipaikka Morlaas (Ranska), edustajanaan asianajaja A. Lyon-Caen, Conseil d'Etat ja Cour de cassation, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto R. Weber, 3 rue de la Loge,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja J. L. Iglesias Buhigues ja oikeudellisen yksikön virkamies X. Lewis, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa tiettyjen nimitysten kirjaamisesta maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta annetussa neuvoston

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

asetuksessa (ETY) N:o 2081/92 säädettyyn "Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteriin" annetun asetuksen (EY) N:o 2400/96 liitteen täydentämisestä 26 päivänä kesäkuuta 2000 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1338/2000 (EYVL L 154, s. 5), siltä osin kuin se koskee "canard à foie gras du Sud-Ouestin" rekisteröintiä suojattuna maantieteellisenä merkintänä,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja P. Lindh sekä tuomarit R. García-Valdecasas ja J. D. Cooke,

kirjaaja: H. Jung,

on antanut seuraavan

määräyksen

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 14 päivänä heinäkuuta 1992 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2081/92 (EYVL L 208, s. 1) säädetään sen 1 artiklan mukaan tietyille maataloustuotteille ja elintarvikkeille myönnettävien alkuperä-

nimitysten ja maantieteellisten merkintöjen yhteisön suojaa koskevista säännöistä.

2 Asetuksen N:o 2081/92 2 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaan maantieteellisellä merkinnällä tarkoitetaan alueen, paikan tai erityistapauksissa maan nimeä, jota käytetään nimeämään maataloustuotetta tai elintarviketta, joka on peräisin kyseiseltä alueelta, kyseisestä määrätystä paikasta tai kyseisestä maasta ja jolla on määrätty laatu, maine tai muita ominaisuuksia, jotka liittyvät tähän maantieteelliseen alkuperään, ja jonka tuotanto ja/tai jalostus ja/tai käsittely tapahtuu tietyllä maantieteellisellä alueella.

3 Maataloustuotteen tai elintarvikkeen, jonka on oltava tässä tarkoituksessa asetuksessa N:o 2081/92 asetettujen edellytysten ja erityisesti kyseisen asetuksen 4 artiklassa määritellyn eritelmän mukainen, nimityksen rekisteröinti suojatuksi alkuperänimitykseksi (SAN) tai suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi (SMM) antaa mainitulle nimitykselle yhteisön suojan.

4 Asetuksen N:o 2081/92, sellaisena kuin se on muutettuna 17.3.1997 annetulla neuvoston asetuksella N:o 535/97 (EYVL L 83, s. 3), 5—7 artiklassa säädetään rekisteröintiä koskevasta menettelystä, jonka mukaan jokainen ryhmittymä, joka määritellään saman maataloustuotteen tai elintarvikkeen tuottajista ja/tai jalostajista koostuvaksi järjestöksi, ja tietyin edellytyksin luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, voi hakea rekisteröintiä suojatuksi alkuperänimitykseksi tai suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi maataloustuotteille tai elintarvikkeille, joita se tuottaa tai saa tietyltä, määrätyltä maantieteelliseltä alueelta, siinä jäsenvaltiossa, jossa tämä mainittu maantieteellinen alue sijaitsee. Jäsenvaltio tarkastaa, että hakemus on perusteltu ja toimittaa sen komissiolle, joka, jos se arvioi, että nimitys täyttää suojaamiselle asetettavat edellytykset, julkaisee Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 2 kohdassa esitetyt erityiset tiedot.

5 Asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos komissiolle ei ilmoiteta yhtään väitettä 7 artiklan mukaisesti, nimitys kirjataan komission pitämään 'Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteri' -nimiseen rekisteriin, jossa on oltava kyseisten ryhmien ja valvontaelinten nimet".

6 Asetuksen N:o 2081/92 7 artiklassa, sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 535/97, säädetään seuraavaa:

"1. Kuuden kuukauden kuluessa 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta julkaisemisesta *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* jäsenvaltio voi tehdä väitteen rekisteröintiä vastaan.

2. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on huolehdittava siitä, että henkilöt, jotka voivat osoittaa, että heillä on asiassa laillinen taloudellinen etu valvottavanaan, saavat tutustua hakemukseen. Lisäksi jäsenvaltiossa vallitsevan tilanteen mukaisesti jäsenvaltiot voivat järjestää saman mahdollisuuden muille osapuolille, joilla on asiassa laillinen etu valvottavanaan.

3. Luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jota asia laillisesti koskee, voi tehdä väitteen ehdotettua rekisteröintiä vastaan lähettämällä asianmukaisesti perustellun ilmoituksen sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa hän asuu tai johon hän on sijoittautunut. Toimivaltaisen viranomaisen on toteutettava aiheelliset toimenpiteet ottaakseen säädetyssä määräajassa huomioon tällaiset huomautukset tai tällaisen väitteen.

4. Väite voidaan hyväksyä ainoastaan, jos siinä:

— osoitetaan, ettei 2 artiklassa tarkoitettuja edellytyksiä ole noudatettu;

— osoitetaan, että ehdotetun nimen rekisteröinti vaarantaisi kokonaan tai osittain samankaltaisen nimityksen tai tavaramerkin olemassaolon tai vähintään viiden vuoden ajan ennen 6 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua julkaisupäivää markkinoilla laillisesti olleiden tuotteiden olemassaolon;

— täsmennetään ominaisuudet, joista voidaan yleisesti päätellä, että nimi, jonka rekisteröintiä on haettu, on luonteeltaan yleisnimi.

5. Jos väite voidaan 4 kohdan mukaisesti hyväksyä, komissio pyytää jäsenvaltioita, joita asia koskee, sopimaan asiasta keskenään kolmen kuukauden kuluessa sisäisten menettelyjensä mukaisesti. Jos:

a) sopimukseen päästään, asianomaisten jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikki tekijät, jotka mahdollistavat sopimukseen pääsemisen, sekä hakijan ja väitteen tekijän lausunnot. Jos 5 artiklan mukaisesti saadut tiedot eivät ole muuttuneet, komissio toimii 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Jos muutoksia on tehty, komissio aloittaa uudelleen 7 artiklassa säädetyn menettelyn;

b) sopimukseen ei päästä, komissio tekee päätöksen 15 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen ottaen huomioon perinteiset ja tarkasti noudatetut

käytännöt ja sekaannusten todennäköisyyden. Jos komissio päättää hyväksyä rekisteröinnin, se julkaisee 6 artiklan 4 kohdan mukaiset tiedot."

Asian tosiseikat

7 Kantaja on Lounais-Ranskassa toimiva yritys, jonka toimintaan kuuluu ankanmunien tuotanto ja niiden kuoriutumisen aikaansaanti ja valvonta sekä kyseisten ankkojen kasvatus ja pakkosyöttäminen.

8 Ranskan hallitus toimitti 5.5.1999 komissiolle asetuksen N:o 2081/92 5 artiklan 5 kohdan mukaisesti Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouest -nimisen yhdistyksen hakemuksen nimityksen "canard à foie gras du Sud-Ouest" rekisteröimisestä suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi.

9 Tämä hakemus julkaistiin 28.9.1999 *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* (EYVL C 274, s. 5) asetuksen N:o 2081/92 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

10 Kantaja osoitti 6.10.1999 päivätyllä kirjeellään Ranskan maatalous- ja kalastusministeriölle asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdan mukaisen väitteen ehdotettua rekisteröintiä vastaan. Kantaja katsoi erityisesti, että nimityksen "canard à foie gras du Sud-Ouest" rekisteröintiä suojatuksi maantieteelliseksi merkinnäksi koskeva menettely ei ole ollut kansallisella tasolla riittävästi julkisuudessa ja että Association pour la défense du palmipède à foie gras du Sud-Ouestin tekemän rekisteröintihakemuksen liitteenä oleva eritelmä sisälsi tietoja, jotka "eivät mitenkään liittyneet maantieteellisen alkuperän suojeluun". Erityisesti kantaja kiisti "ankanmaksan tuotantoon tarkoitettujen ankkojen kasvatus-

ja pakkosyöttörakenteiden enimmäistuotantokapasiteettiin" liittyvien vaatimusten asianmukaisuuden ja arvioi, että tällaisista vaatimuksista aiheutuu erittäin vakavia seurauksia terveydelle, hygienialle ja turvallisuudelle tuotannossa, ja se johtuu pienten käsiteollisuusrakenteiden monopoliasemasta.

11 Kantaja lähetti 6.10.1999 tämän väitteensä myös komissiolle, joka ilmoitti 20.10.1999 päivätyssä kirjeessään kantajalle, että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdan mukaan tällainen väite oli osoitettava toimivaltaisille Ranskan viranomaisille. Kantaja vastasi komissiolle 2.11.1999 päivätyssä kirjeessä, että se oli lähettänyt väitteensä samanaikaisesti komission yksiköille ja edellä mainituille viranomaisille.

12 Ranskan maatalous- ja kalastusministeriö ilmoitti 8.3.2000 päivätyssä kirjeessään kantajalle, että sen väite ei täyttänyt asetuksen N:o 2081/92 mukaisia tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä ja että sitä ei siis toimitettaisi komissiolle. Ministeriö katsoi erityisesti, että kantajan perustelua, jonka mukaan kasvatustarhojen ja syöttöpaikkojen koon rajoittamisella olisi erittäin vakavia seurauksia terveydelle, hygienialle ja turvallisuudelle tuotannossa, ei voitu hyväksyä, koska "hygieniaa ja turvallisuutta koskevia sääntöjä sovelletaan kaikkiin rakenteiden koosta huolimatta". Kantaja nosti rekisteriin 8.4.2000 merkityllä kannekirjelmällä tämän päätöksen kumoamiskanteen Ranskan Conseil d'Etat'ssa.

13 Ranskan Euroopan unionissa toimiva pysyvä edustaja antoi 28.3.2000 komissiolle tiedoksi viestin, josta kävivät ilmi syyt, joiden vuoksi Ranskan toimivaltaiset viranomaiset olivat päättäneet olla toimittamatta komissiolle kantajan esittämää väitettä.

14 Komissio antoi tiettyjen nimitysten kirjaamisesta maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta anne-

tussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 2081/92 säädettyyn "Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteriin" annetun asetuksen (EY) N:o 2400/96 liitteen täydentämisestä 26 päivänä kesäkuuta 2000 asetuksen (EY) N:o 1338/2000 (EYVL L 154, s. 5; jäljempänä riidanalainen asetus). Kyseisen asetuksen 3 perustelukappaleen mukaan "mainitun asetuksen [asetus N:o 2081/92] 7 artiklassa tarkoitettuja vastalauseita ei ole toimitettu komissioon sen jälkeen, kun tämän asetuksen liitteessä mainittu nimitys julkaistiin *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*". Komissio katsoi näin ollen, että nimitys "canard à foie gras du Sud-Ouest" voitiin kirjata "Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteriin" ja suojata se yhteisössä suojattuna maantieteellisenä merkintänä.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

15 Kantaja on nostanut esillä olevan kanteen, joka on saapunut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 22.8.2000.

16 Komissio on esittänyt ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan mukaisen oikeudenkäyntiväitteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 12.10.2000 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla.

17 Kantaja toimitti oikeudenkäyntiväitettä koskevat kirjalliset huomautuksensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 21.11.2000.

18 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää oikeudenkäyntiväitteen

— kumoaa riidanalaisen asetuksen

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

20 Työjärjestyksen 114 artiklan mukaan asianosaisen hakemuksesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi käsitellä oikeudenkäyntiväitteen käsittelemättä itse pääasiaa. Saman artiklan 3 kohdan mukaan, jollei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätä toisin, hakemuksen jatkokäsittely on suullinen. Esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo saaneensa riittävästi selvitystä oikeudenkäyntiasiakirjojen perusteella voidakseen ratkaista hakemuksen aloittamatta suullista käsittelyä.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

21 Komissio katsoo, ettei kannetta voida tutkia sen vuoksi, että riidanalainen asetus on yleisesti sovellettava säädös, koska kantaja ei ole sellaisessa erityisessä tilanteessa, jonka perusteella se erottuu kaikista muista, eikä kantaja osallistu rekisteröintimenettelyyn yhteisön tasolla. Komissio lisää, että esillä oleva asia on identtinen asian T-114/99, CSR Pampryl v. komissio, kanssa, jossa annettiin 9.11.1999 tutkimattajättämistä koskeva määräys (Kok. 1999, s. II-3331).

22 Komissio esittää lisäksi, että se seikka, että Ranskan toimivaltainen viranomainen oli päättänyt olla toimittamatta sille kantajan väitettä, ei johda siihen, että kanne voitaisiin tutkia. Kantajan on vedottava oikeuksiinsa kansallisissa tuomioistuimissa, jotka voivat tai joiden täytyy tarvittaessa esittää kysymyksessä olevan yhteisön toimen tai säädöksen tulkintaa tai pätevyyttä koskeva ennakkoratkaisukysymys yhteisöjen tuomioistuimelle EY 234 artiklan mukaisesti.

23 Lopuksi komissio katsoo, että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan nojalla se ei voi ottaa huomioon sellaisia väitteitä, jotka sille on ilmoittanut joku muu kuin jäsenvaltio, vaikka se arvioikin, että jäsenvaltioiden on toimitettava sille kaikki ne väitteet, jotka täyttävät kyseisen artiklan 3 kohdan mukaiset kaksi edellytystä.

24 Kantaja katsoo, että riidanalainen asetus koskee sitä suoraan ja erikseen.

25 Se katsoo ensiksi, että kyseinen asetus koskee sitä sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella se erottuu kaikista muista (ks. asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197; Kok. Ep. I, s. 181 ja asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853; Kok. Ep. XV, s. 177).

26 Tältä osin se esittää ensiksi, että kysymyksessä olevia tuotteita koskevan eritelmän mukaan vuosituotanto saa olla enintään 36 000 ankkaa/kasvattaja ja 72 000 ankkaa/tila ja että syöttöpaikkojen enimmäismäärä kasvattajaa kohden on rajoitettu 1000 ankkaan, tai kun kysymyksessä ovat useiden kasvattajien tilat, 3000 ankkaan. Se arvioi tämän jälkeen, että erotuksena muihin tuottajiin sen toiminta tapahtuu "vertikaalisesti integroidussa tuotantoketjussa", joka sijaitsee kokonaan kysymyksessä olevalla maantieteellisellä alueella, ja tämän vuoksi sillä on yli 600 000 ankan vuosituotanto. Se ei siis täytä edellä mainittuja eritelmän mukaisia edellytyksiä, eikä se voisi enää käyttää kysymyksessä olevaa nimitystä, jolla se on markkinoinut tuotteitaan yli 20 vuotta. Tämän johdosta se suljettaisiin pois Sud-Ouestin ankanmaksan tuotantoon tarkoitettujen ankkojen markkinoilta, mikä uhkaisi sen olemassaoloa. Kantajan mukaan mainitut vaatimukset on otettu eritelmään juuri tässä tarkoituksessa.

27 Viitaten edellä mainitussa asiassa Codorniu vastaan neuvosto annettuun tuomioon, kantaja katsoo toiseksi, että luonteeltaan normatiivinen säännös voi koskea erikseen taloudellista toimijaa, jos sillä loukataan tämän erityisiä oikeuksia.

28 Kolmanneksi vedoten asioihin 191/82, Fediol v. komissio, tuomio 4.10.1983 (Kok. 1983, s. 2913; Kok. Ep. VII, s. 271) ja 264/82, Timex v. neuvosto ja komissio, tuomio 20.3.1985 (Kok. 1985, s. 849; Kok. Ep. VIII, s. 121), kantaja katsoo, että riidanalainen asetus koskee sitä erikseen sen vuoksi, että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdassa sille turvattuja menettelyllisiä takeita on loukattu. Se katsoo tältä osin, että koska sen Ranskan viranomaisille esittämä väite oli otettava tutkittavaksi, viranomaisilla ei ollut perustetta kieltäytyä toimittamasta sitä komissiolle. Kantaja lisää, että se oli samanaikaisesti esittänyt

väitteen komissiolle, jonka olisi tullut todeta, että väite täytti asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 4 kohdan mukaiset tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

29 Lisäksi kantajan mukaan ei voida katsoa, että yksityiset osallistuvat rekisteröintimenettelyyn vain kansallisella tasolla. Sen mukaan asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdassa ei suljeta pois sitä mahdollisuutta, että luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jota asia laillisesti koskee, esittää väitteensä suoraan komissiolle, mikäli kysymyksessä on sen kotipaikan jäsenvaltion laiminlyönti. Tämän säännöksen päinvastainen tulkinta olisi ristiriidassa asetuksen N:o 2081/92 13. perustelukappaleen kanssa, eikä siinä huomioida periaatetta yhteisön oikeuden riippumattomuudesta "uutena kansainvälisen oikeuden oikeusjärjestyksenä" (asia 26/62, Van Gend & Loos, tuomio 5.2.1963 (Kok. 1963, s. 3; Kok. Ep. I, s. 161) eikä yksityisten oikeutta, erityisesti suojattujen maantieteellisten merkintöjen alalla, turvautua tehokkaalla tavalla yhteisöjen tuomioistuimiin.

30 Neljänneksi kantaja katsoo, että esillä oleva asia eroaa edellä mainitussa asiassa CSR Pampryl vastaan komissio annetusta määräyksestä.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

31 EY 230 artiklan neljännen kohdan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kumoamiskanteen asetuksesta sillä edellytyksellä, että riidanalainen asetus on todellisuudessa päätös, joka koskee henkilöä suoraan ja erikseen. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetus on erotettava päätöksestä sen perusteella, onko kysymyksessä yleisesti sovellettava säädös, eikä säädöksen tai toimen itsensä perusteella (asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, Kok. 1995, s. I-4149, 28 kohta sekä asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, Kok. 1996, s. I-2003, 33 kohta). Säädös on yleisesti sovellettava, jos se soveltuu objektiivisesti määriteltyihin tapauksiin ja saa aikaan oikeudellisia vaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määriteltyjen henki-

löryhmien osalta (asia T-482/93, Weber v. komissio, tuomio 10.7.1996, Kok. 1996, s. II-609, 55 kohta).

32 Esillä olevassa asiassa riidanalaisessa asetuksessa taataan nimitykselle "canard à foie gras du Sud-Ouest" asetuksen N:o 2081/92 mukainen maantieteellisten merkintöjen suoja; maantieteellinen merkintä määritellään asetuksen 2 artiklan 2 kohdan b alakohdassa alueen, määrätyn paikan tai erityistapauksissa maan nimeksi, jota käytetään nimeämään maataloustuotetta tai elintarviketta, joka on peräisin kyseiseltä alueelta, kyseisestä määrätystä paikasta tai kyseisestä maasta ja jonka määrätty laatu, maine tai muut ominaisuudet johtuvat tästä maantieteellisestä alkuperästä ja jonka tuotanto ja/tai jalostus ja/tai käsittely tapahtuu rajatulla maantieteellisellä alueella. Kuten komissio on aivan oikein korostanut, riidanalaisessa asetuksessa, sen sijaan että se olisi osoitettu kantajan kaltaisille määrätyille taloudellisille toimijoille, tunnustetaan kaikille yrityksille, joiden tuotteet täyttävät maantieteelliset ja laadulliset edellytykset, oikeus markkinoida niitä edellä mainitulla nimikkeellä ja evätään tämä oikeus kaikilta sellaisilta yrityksiltä, joiden tuotteet eivät täytä näitä kaikkien tuottajien kannalta samoja edellytyksiä.

33 Kysymyksessä oleva asetus on siis yleisesti sovellettava toimi EY 249 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetulla tavalla, mitä kantaja ei sitä paitsi ole kiistänyt. Sitä sovelletaan objektiivisesti määriteltyihin tilanteisiin, ja sillä on oikeusvaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määriteltyihin henkilöryhmiin, toisin sanoen kaikkiin sellaista tuotetta valmistaviin yrityksiin, jolla on objektiivisesti määriteltyjä ominaisuuksia (asia T-109/97, Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräys 15.9.1998, Kok. 1998, s. II-3533, 51 kohta; asia T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR ja Confiserie du Tech v. komissio, määräys 26.3.1999, Kok. 1999, s. II-913, 28 kohta sekä em. asia CSR Pampryl v. komissio, määräyksen 43 kohta).

34 Kuitenkaan ei ole poissuljettua, että luonteensa ja ulottuvuutensa kannalta normatiivinen säännös voi koskea luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä erikseen, jos se vaikuttaa tähän sille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella tämä toimija erottuu kaikista muista

ja se voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (em. asiat Codorniu v. neuvosto, 19 ja 20 kohta sekä Weber v. komissio, 56 kohta).

35 Tältä osin kantaja katsoo, että tuotantoketju-järjestely, jossa sen toiminta integroituu, saattaa sen erityiseen tilanteeseen suhteessa muihin Sud-Ouestin ankanmaksatuottajiin.

36 On todettava, että riidanalainen asetus mahdollistaa nimitystä "canard à foie gras du Sud-Ouest" käyttäen vain sellaisten tuotteiden markkinoinnin, jotka täyttävät kysymyksessä olevaan rekisteröintihakemukseen liitetyssä eritelmässä mainitut edellytykset. Näissä edellytyksissä on asetettu kasvatettavien ja pakkosyötettävien ankkojen vuotuista lukumäärää koskeva rajoitus tilaa tai kasvattajaa kohti. Kantajan kuulumisen ryhmittymään ja ryhmittymän toiminnan järjestelyn vuoksi kantajan vuotuinen ankkatuotanto ylittää edellä mainitut rajat, jonka vuoksi kantajalla ei ole mahdollisuutta markkinoida näistä ankoista saatuja tuotteita kyseisellä nimityksellä. On kuitenkin todettava, että riidanalainen asetus vaikuttaa kaikkiin kantajan vetoaman tilanteen kanssa tosiasiallisesti tai mahdollisesti samanlaisessa tilanteessa oleviin muihin tuottajiin samalla tavoin kuin kantajaan. Asetus on siis kantajaan nähden toimenpide, joka on omiaan vaikuttamaan eri adressaattiryhmiin objektiivisella, yleisellä ja abstraktilla tavalla. Väitteestä, että edellä mainitut eritelmässä olevat vaatimukset on laadittu ainoastaan siinä tarkoituksessa, että kantaja syrjäytetään Lounais-Ranskan ankanmaksamarkkinoilta, on todettava, ettei väitettä ole tuettu millään konkreettisella näytöllä.

37 Kantaja ei voi myöskään vedota tehokkaasti siihen seikkaan, että riidanalaisella asetuksella on huomattava taloudellinen vaikutus sen toimintaan. Nimittäin se seikka, että säädöksellä voi olla erilaisia konkreettisia vaikutuksia niille eri oikeussubjekteille, joihin sitä sovelletaan, ei ole omiaan erottamaan näitä kaikista

muista toimijoista, joita asia koskee, kun säädöstä sovelletaan objektiivisesti määritellyn tilanteen perusteella, kuten esillä olevassa asiassa (ks. asia T-138/98, ACAV ym. v. neuvosto, tuomio 22.2.2000, Kok. 2000, s. II-341, 66 kohta).

38 Kantaja ei voi myöskään vedota edellä mainitussa asiassa Codorniu v. neuvosto annettuun tuomioon.

39 Kyseiseen tuomioon johtaneessa asiassa kantajana oleva yritys ei voinut tietyn nimityksen käyttöä säätelevän säännöksen johdosta käyttää sellaista graafista merkkiä, jonka se oli rekisteröinyt ja jota se oli käyttänyt kauan ennen riidanalaisen asetuksen antamista, ja tämän vuoksi sen asema erosi muiden taloudellisten toimijoiden asemasta. Kyseisestä tuomiosta johtuu, siten kuin yhteisöjen tuomioistuin ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ovat sitä tulkinneet, että yleisesti sovellettava säännös voi koskea taloudellista toimijaa erikseen, sikäli kuin se vaikuttaa tämän erityisiin oikeuksiin (ks. em. asia Asocarne v. neuvosto, 43 kohta; CNPAAP v. neuvosto, määräyksen 36 kohta; em. asia CSR Pampryl v. komissio, määräyksen 47 kohta sekä em. asia Weber v. komissio, tuomion 67 kohta).

40 Kuitenkaan esillä olevassa asiassa kantaja ei ole näyttänyt, eikä sitä paitsi väitä, että maantieteellisen nimityksen käyttö, jota se vaatii itselleen, perustuu vastaavaan erityiseen oikeuteen, jonka se olisi saanut kansallisella tai yhteisön tasolla ennen riidanalaisen asetuksen antamista ja johon tämä asetus olisi vaikuttanut edellä mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla.

41 Kantaja väittää lisäksi, että koska Ranskan viranomaiset eivät olleet toimittaneet komissiolle kantajan esittämää väitettä, tällä loukataan kantajalle asetuksen N:o 2081/92 7 artiklassa nimenomaisesti tunnustettuja menettelyllisiä takeita. Tällä seikalla voidaan perustella se, että esillä oleva kanne on tutkittava.

42 Tältä osin on muistutettava, ettei normatiivisten säädösten valmistelumenettely eivätkä normatiiviset säädökset itsessään yleisesti sovellettavina toimenpiteinä edellytä yhteisön oikeuden yleisten oikeusperiaatteiden, kuten oikeuden tulla kuulluksi, nojalla kyseessä olevien henkilöiden osallistumista näiden säädösten antamiseen, koska niiden poliittisten tahojen, jotka antavat nämä säädökset, oletetaan edustavan näiden henkilöiden etuja (em. asia Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräyksen 60 kohta ja em. asia CSR Pampryl v. komissio, määräyksen 50 kohta). Kun nimenomaisesti taattuja menettelyllisiä oikeuksia ei ole, olisi EY 230 artiklan sanamuodon ja tarkoituksen vastaista antaa jokaiselle yksityiselle oikeussubjektille, joka on ottanut osaa lainsäädäntötoimen valmisteluun, oikeus oikeussuojaan tämän toimen osalta (em. asia Molkerei Großbraunshain ja Bene Nahrungsmittel v. komissio, määräyksen 68 kohta sekä em. asia CSR Pampryl v. komissio, määräyksen 50 kohta).

43 Esillä olevan kanteen tutkittavaksi ottamista on siis arvioitava pelkästään yksityisille asetuksessa N:o 2081/92 nimenomaisesti annettujen menettelyllisten takeiden nojalla (em. asia CSR Pampryl v. komissio, 51 kohta).

44 Kuitenkin toisin kuin kantaja väittää, yksityisille annetut menettelylliset takeet ovat asetuksen mukaisessa väitettä koskevassa järjestelmässä pelkästään jäsenvaltioiden vastuulla, eivätkä ne merkitse komissiolle minkäänlaista harkintavallan käyttämistä.

45 Asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 1 kohdassa myönnetään näin ollen ainoastaan jäsenvaltioille oikeus tehdä komissiolle väite rekisteröintiä vastaan. Vaikka saman asetuksen 7 artiklan 3 kohdan mukaan myös luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jota asia laillisesti koskee, voi tehdä väitteen ehdotettua rekisteröintiä vastaan, sen on tehtävä tämä lähettämällä asianmukaisesti perusteltu ilmoitus sen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, jossa hän asuu tai johon se on sijoittautunut. Kyseisessä säännöksessä ei velvoiteta asianomaista jäsenvaltiota toimittamaan komissiolle sille näin ilmoitettua väitettä, vaan ainoastaan toteuttamaan aiheelliset toimenpiteet "ottaakseen huomioon säädetyssä määräajassa" tällaiset väitteet. Sitä paitsi, vaikka asetuksen N:o 2081/92 13. perustelukappaleen mukaan "rekisteröintimenettelyssä olisi henkilölle, jota asia

henkilökohtaisesti ja suoranaisesti koskee, annettava mahdollisuus valvoa oikeuksiaan tekemällä jäsenvaltion välityksellä komissiolle väite", tämä tiedoksianto tapahtuu "jäsenvaltion välityksellä". Asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan mikään säännös ei oikeuta komissiota ottamaan huomioon väitettä, jonka sille on esittänyt jokin muu taho kuin jäsenvaltio. Lopuksi kun väite voidaan "hyväksyä" asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 4 kohdan mukaisesti, saman artiklan 5 kohdan mukaan komissio pyytää jäsenvaltioita, joita asia koskee, sopimaan asiasta keskenään, eikä siinä säädetä mitään yksityisten oikeudesta osallistua tähän.

46 On lisättävä, että asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan säännökset yksityisten oikeudesta tehdä väite eroavat perusteellisesti erityisistä polkumyyntiä ja tukipalkkioita koskevista säännöksistä, joissa tietyille taloudellisille toimijoille myönnetään erityinen asema siinä yhteisön menettelyssä, joka johtaa polkumyyntitullin tai tasoitustullien asettamiseen (em. asia Fediol v. komissio, tuomion 16 ja 25 kohta). Näin ollen viittauksella edellä mainittuihin asioihin Fediol v. komissio ja Timex v. neuvosto ja komissio ei ole esillä olevassa asiassa merkitystä.

47 Edellä todetusta seuraa, ettei asetuksessa N:o 2081/92 anneta yhteisön tasolla yksityisille oikeussubjekteille erityisiä menettelyllisiä takeita (em. asia CSR Pampryl v. komissio, määräyksen 55 kohta).

48 Lisäksi vaikka oletettaisiin, että toimivaltaiset Ranskan viranomaiset olisivat loukanneet kantajan tiettyjä menettelyllisiä takeita kieltäytyessään toimittamasta komissiolle kantajan niille esittämää väitettä, tästä ei seuraa, että esillä oleva kanne olisi ainoastaan tästä syystä otettava tutkittavaksi.

49 Yhteisöjen tuomioistuimilla ei nimittäin ole EY 230 artiklan mukaisen kumoamiskanteen yhteydessä toimivaltaa ratkaista kansallisen viranomaisen toteuttaman toimen lainmukaisuutta, vaikka kyseinen toimi toteutettaisiinkin osana yhteisön säädöksenantamismenettelyä, koska kyseisellä alalla kansallisten

viranomaisten ja yhteisön toimielinten välillä toteutetun toimivallan jaon perusteella on selvää, että kansallisen viranomaisen toteuttama toimi on yhteisön lainsäädäntötahoa sitova ja että annettavan yhteisön säädöksen sanamuoto näin ollen määräytyy sen mukaan (em. asia CSR Pampryl v. komissio, määräyksen 57 kohta).

50 Näin on asian laita silloin, kun toimivaltainen kansallinen viranomainen päättää olla välittämättä yksityisen oikeussubjektin sille asetuksen N:o 2081/92 7 artiklan 3 kohdan mukaisesti lähettämää väitettä komissiolle (em. asia CSR Pampryl v. komissio, määräyksen 58 kohta). Edellä todetusta nimittäin seuraa (ks. edellä 45 kohta), että kyseinen päätös sitoo komissiota, eikä tämä voi ottaa huomioon jonkin muun tahon kuin jäsenvaltion tekemää väitettä.

51 Jollei asian saattamisesta mahdollisesti EY 226 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi muuta johdu, on siis ainoastaan kansallisten tuomioistuinten asiana, tarvittaessa yhteisöjen tuomioistuimelle esitetyn ennakkoratkaisupyynnön jälkeen, päättää kyseisen kansallisen toimen lainmukaisuudesta ja asianomaisen jäsenvaltion mahdollisesta vastuusta siinä tapauksessa, että toimen väitetään aiheuttaneen vahinkoa (em. asia CSR Pampryl v. komissio, määräyksen 59 kohta).

52 Tältä osin on todettava, että kantaja on nostanut kanteen Ranskan Conseil d'Etat'ssa Ranskan toimivaltaisten viranomaisten päätöksestä olla toimittamatta komissiolle kantajan esittämää väitettä.

53 Edellä esitetyn perusteella on katsottava, ettei riidanalainen asetus koske kantajaa erikseen EY 230 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla, ja kanne on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

54 Työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja koska komissio on sitä vaatinut, kantaja on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) **Kanne jätetään tutkimatta.**

2) **Kantaja velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.**

Annettiin Luxemburgissa 30 päivänä tammikuuta 2001.

H. Jung — kirjaaja

P. Lindh — viidennen jaoston puheenjohtaja